

El gir social

Potser hem estat sempre equivocats. Potser les afirmacions d'alguns visionaris no eren tan exagerades. Potser les exaltacions de Pujols o Dalí, posem per cas, tenien algun fonament i resulta que, en moments determinats, aquest país produeix individus d'una raresa i un talent extraordinaris. En pocs dies s'han fet aportacions discursives genials que només podran ser degudament avaluades quan tinguem la perspectiva històrica que ens permeti compensar la seva anticipació.

El Sr. Duran, des de la plataforma periodística habitual, ha trobat la manera de tornar a dir, com si fos nou, el mateix de sempre: que la millor solució davant del conflicte entre Catalunya i l'Estat és la tercera via. La via que ningú no especifica i ningú no ha formulat com a proposta real a considerar. Deu ser la via del "ni quiero ni puedo" de Rajoy; o l'entremig entre el constitucionalisme de marbre del PP i el més calcari de Rubalcaba; o la síntesi mitjana entre el federalisme atorgat i simètric del PSOE i la simetria asimètrica el·líptica de Duran... Deu ser la via que consisteix a disfressar la realitat amb la lampedusiana intenció que tot sembli diferent per assegurar que res no canviï.

Complementàriament, un candidat europeu de la corda duranista animava el país a ser prudent i a no córrer. Venia a dir que no ens precipitem; que si no és el 9 de novembre, serà el 30 de febrer; i que qui diu el 2014, diu qualsevol altre any, que no ve d'un; que l'important és fer les co-

ses bé. Donava per establert que si ens entossudim a complir el calendari pactat solemnement haurem anat massa de pressa i farem les coses malament. En canvi, insinuava, si frenem, ens saltem el propi pacte, i adoptem la velocitat que a ell i a la tercera via els convé, tot ho farem rodó. Dilació. Desactivació. Renúncia. Com si anéssim la mar de bé i capgirar les coses no fos urgent. Com si poguéssim esperar. O com si darrere de cada canvi només s'hi amagués l'amenaça d'un nou retrocés.

L'altra cara d'aquest conservadorisme són els recents escarafalls i invocacions a l'espantall de la crispació. Resulta que les negatives, les obstruccions i els abusos econòmics i polítics de l'Estat no haurien causat mai cap estrip ni constituïrien actes de violència. Contràriament, l'origen de la sobtada crispació atiadora de

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

tota mena d'odis i fractures seria la reivindicació democràtica majoritària i l'afany d'emancipació. Anatema!

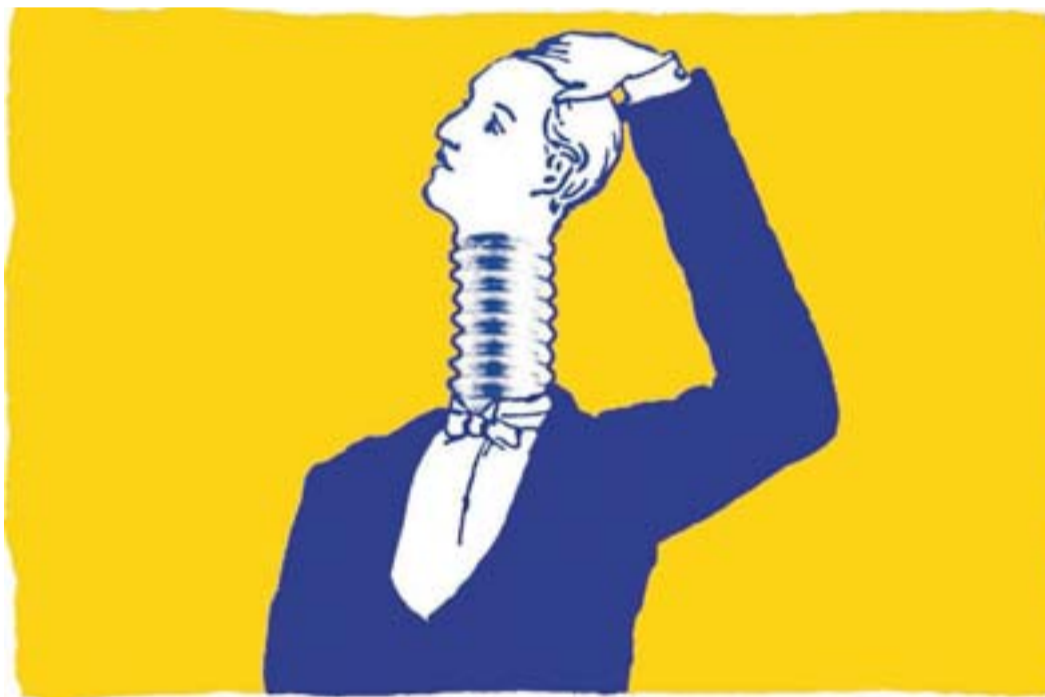
La campanya per confondre i atemorir la gent i per erosionar la imatge de civisme i transversalitat del moviment democràtic pel dret a decidir mostra el caràcter reaccionari dels que la inspiren i sostenen. La seva truculència abasta des de la prestigiositat terminològica fins a l'endevinació. Mentre l'unionisme espanyolista organitzava els seus quadres locals adoptant com a cobertura la denominació de "societat civil catalana", un dirigent federal excepcionalment intuïtiu i dotat, que no havia sabut captar el significat de les manifestacions de centenars de milers de persones, tenia prou sagacitat per regalar-nos un diagnòstic precís i complet de l'estat de crista-

ció general del país a partir de la deplorable actuació d'una única persona. Impressionant.

Aquests mateixos dies, encara, alguns analistes insistien a destacar el risc que el procés català actués com una cortina de fum i amagués els problemes i contradiccions socials fonamentals. I alguns altres evocaven exemples històrics per il·lustrar les vacil·lacions d'anteriors intents catalans d'emancipació i la rellevància dels suports internacionals en cada moment. En tots dos casos, però, es prescindia d'un factor capital que fa l'actual procés català absolutament diferent: a Catalunya s'ha produït un gir social molt profund i d'una gran projecció.

És veritat que hi ha sectors populars molt deslligats del procés sobiranista. Sovint entre els de menor tradició en les lluites socials i polítiques i amb menys recursos crítics sobre la seva dieta informativa i cultural. Però, tot i l'acció paralitzadora d'alguns partits i entitats, la majoria de les classes populars i mitjanes de Catalunya han assumit un paper protagonista en aquesta conjuntura i han adquirit plena consciència d'haver pres la iniciativa a les velles classes dirigents i que la independència serà l'instrument que permetrà fer efectives les transformacions socials fonamentals. Només així, entenent l'abast d'aquest gir social i d'aquesta presa de consciència, s'explica la continuïtat expansiva de l'esforç organitzatiu i mobilitzador desplegat aquests anys. El Primer de Maig és una bona ocasió per proclamar-ho i celebrar-ho.

En pocs dies s'han fet aportacions discursives genials que només podran ser avaluades amb perspectiva històrica

ARIANNE FABER

La majoria de les classes populars i mitjanes de Catalunya han assumit un paper protagonista en el procés català